

ffjernes. Ophævelsen af de Baand paa den fri Omfætning af Ejendommene er netop, hvad de have opstillet i første Række, saa vidt jeg har læst og hørt rigtig om Agravbevægelsen.

Finansministeren (Estrup): Det ærede Medlem, der nu satte sig, maa jo have misforstaaet mine Udtalelser, naar han deraf kunde udlede, at jeg selv har erkendt, at det drejede sig kun om rene Bagateller. Det, jeg betegnede som saadanne — jeg erindrer ikke en Gang, om jeg brugte Ordet, men jeg kunde godt have brugt det —, var, hvad der bliver tilbage af Halvprocentafgiften, naar Lovforslaget vedtages, men jeg udtalte udtrykkelig, at hvad der efter Lovforslaget egentlig skulde blive tilbage af nogen væsentlig Betydning, vilde forsvinde derved, at man udstedte Obligationerne i Forvejen, før man affluttede Handlerne. Forskellen mellem den gældende Lov og Lovforslaget, som det her foresligger, er jo blandt andet den, at i den gældende Lov holder man sig til de virkelige Værdier, til selve Ejendommens Værdi, hvormod Lovforslaget holder sig kun til, hvad man lader flyde ind i Købekontrakten som kontant Betaling eller som Obligationer direkte til Sælgeren. Det er den store Forskel. Det er ogsaa saa temmelig en Selvfølge, at naar det ærede Medlem skulde have Ret i, at Halvprocentafgiften nu kun bliver betalt af de Staller, der ikke have kunnet blive siddende ved deres Ejendomme, da vilde det være en fuldstændig Umulighed, at det kunde naa op til to Tredjedele Million. Værdien af de Ejendomme, som betale Skatten, vil det ærede Medlem omtrent — ikke nøjagtig — kunne udregne ved at multiplicere disse $\frac{2}{3}$ Million med 200. Gud ske Lov — der er ikke saa mange Tvangs salg her i Landet, at de kunne fylde op dertil.

Det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Blem) maa have overhørt for, da jeg talte om Skatternes Uretfærdighed, at jeg udtrykkelig udtalte, at jeg ikke kendte nogen Skat, uden at den blev betegnet som saadan. Jeg udtalte ikke som min Formening, at enhver Skat var uretfærdig, men kun — og det tror jeg, jeg er berettiget til — at jeg i alt Fald aldrig har hørt nogen Skat, og navnlig ikke nogen ny Skat omtale, uden at den er bleven stemplet som uretfærdig, og jeg tror egentlig heller ikke, at det ærede Medlem paa nogen Maade er uenig med mig deri. Naar det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) udtalte, at jeg altid fordrede Kompensation for forøgede Udgifter eller for

formindskede Indtægter, saa maa det ærede Medlem have en meget fort Husommelse. Jeg skal erindre om, at i 1891 gik jeg ind paa en Tilbagegang i Statsindtægt til et Beløb, der den Gang blev anslaaet til 5,300,000 Kr. mod et Bederlag, en ny Skat, der den Gang blev anslaaet til 4,200,000, altsaa med andre Ord, jeg gik ind paa en samlet Afgang i Statsindtægterne, der var beregnet til op over 1 Million, 1,100,000 Kr., og vel at mærke: Det, man gav Afkald paa, var det sikre, og det, man skulde have til delvist Bederlag, var det usikre. Men ved Siden deraf og i ganske uløselig Forbindelse dermed gik jeg ind paa en ny, ganske ny Statskasejendgift af en 1 Million, altsaa med andre Ord, det, jeg den Gang gik ind paa udkættet, uden Bederlag, var 2,100,000, hvortil endvidere kom en Forpligtelse til efter et Par Mars Forløb at opgive endnu 1 Million af Statsindtægterne og Forpligtelse til endnu 1 Million Statsudgift. Med andre Ord, 2 Millioner til. Ganske vist, ogsaa i dette Tilfælde kom en Udbygning til delvis Dækning gennem Forøgelse af Olfskatten. Selv om man nu vilde betragte disse usikre Udgifter til ny Indtægter som værende af samme Værdighed som de krævede Udgifter og Afgangen i de sikre Statsindtægter, blev der alligevel 2 Millioner fuldstændig udkættede ud af hele den Kreds af Love, som blev vedtaget i 1891. Det ærede Medlem maa altsaa have en meget fort Husommelse, naar han siger mig som Finansminister for altid at fordrer Bederlag for Afgang i Statsindtægt eller for ny store Statsudgifter.

Jeg er allerede ved Behandlingen af tidligere Lovforslag bleven ført ind paa Udtalelser vedrørende disse Skattelove fra 1891. Det var da særlig Olfskatten, om hvilken jeg bemærkede, at den jo langtfra havde givet det, som havde været paaregnet, og at den yderligere Forøgelse ad Aare, gennem en Forhøjelse af Afgiften, sandsynligvis vilde bringe endnu større Skuffelse. Jeg ytrede ogsaa — og det nærmest foranlediget ved, at der laa en Sag for mig i samme Øjeblik til Ekspedition til Finansudvalget — jeg ytrede i Forbindelse dermed, at Stenolieafgiften, den nuværende Indtægt af Stenolier, viste en meget betydeligere Fremgang i Brugen end paaregnet, men at Sukkeret ikke havde svaret fuldt til de Forventninger, man havde om, at den store Nedsættelse i Tolden skulde bringe hurtig og stærk Stigning til Veje. Jeg tror, det kunde være af Interesse for Tinget, da man jo i denne Samling kommer til at bestæftige sig saa stærkt med disse Spørgsmaal om, hvad Statskassen kan taale og bære, om